

เว็บไซต์ Wadoji
ภาพ Whitefox(008)

โรงเรียนพิศวง 2
Darkmoon stamina

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม 2

แต่งโดย Wadoji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-163-9

จัดจำหน่ายโดย นิตยสาร 2557

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เภาประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภกา ไรศรีชัยนันท์

พิสูจน์อักษร กฤติมา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์แมปปี้ บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แมปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

พ.ท. สำนักพิมพ์พิสิทธ์อินเตอร์เนชั่นส์

เลขที่ 45, 47 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกวท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบวรราชธานี 75 แขวงบางระมาด

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับ *Darkmoon Stamina II* หลังจากที่เหนื่อยๆ ตามหาเล่ม 2 กันเข้ามาเยอะเสียจนอดครนหนไม้ได้จึงต้องไปเร่งน้องโตยให้เร่งเซ็นเล่ม 2 ออกมา เนื้อหาในภาคนี้ยังคงความเข้มข้น สยดสยอง เฮ้ย! สนุกสนานในสไตล์ของ Wadoji เหมือนเดิม ผู้เขียนก็ยังคงทุ่มเท ทุ่มทุนสร้างเหมือนเดิม จากเล่มที่แล้วที่ลงทุนเป็นแบบปกเอง เล่มนี้ก็กำกับการถ่ายทำปกเองอีกด้วย ตากล้องยังเป็นมือเก่าห้อง Whitefox (008) เหมือนเดิม ส่วนสองนางแบบที่แจ้งเกิดในปกนี้เป็นใครลองอ่านหน้าต่อไปแล้วก็จะรู้ ^^

ขอต้อนรับสู่โรงเรียนพิศวง ณ บัดนี้ค่ะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับผู้เขียน

สมัยเด็กๆ นอกจากการ์ตูนแล้ว ผู้เขียนก็ยิ่งโตมากับบรรดาหนังสือเกี่ยวกับผีญี่ปุ่นที่สมัยนั้นมีการตีพิมพ์ออกมามากมาย จนกลายเป็นความฝังใจขึ้นชอบหลงใหลในเรื่องลึกลับแบบนั้นมาจนโต หนึ่งในเรื่องที่คุณคนจะได้ยินบ่อยครั้งจนคุ้นหูกันดีนั่นก็คือเรื่องของ “เจ็ดเรื่องพิสดารในโรงเรียน”

แน่นอนว่าเรื่องผีในโรงเรียนนั้นเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้อ่านมากๆ เพราะคนส่วนมากก็ผ่านการเรียนในโรงเรียนมาก่อนทั้งสิ้น แม้ว่าจะไม่ใช่ว่าทุกคนที่มีโอกาสได้อยู่ในโรงเรียนหลังทลบค่ำ แต่สถานที่บางแห่งในโรงเรียนก็ยังคงชวนให้คิดถึงเรื่องลึกลับอยู่ดีแม้ว่าจะเป็นเวลากลางวัน และไม่ว่าใครๆ ก็คงจดจำถึงบรรยากาศลึกลับในสถานที่บางแห่งของโรงเรียนที่ตนเคยอยู่ได้ทั้งนั้น

ถ้าพูดถึงเจ็ดเรื่องพิสดารของโรงเรียนในเรื่องนี้แล้ว จะให้ธรรมดาเหมือนเรื่องของโรงเรียนอื่นๆ ก็คงไม่ได้ ดังนั้นจึงหวังว่าทุกท่านจะได้สนุกไปกับการทัวร์เจ็ดเรื่องพิสดารที่แปลกใหม่ของคุโรสึกิในหนังสือเล่มนี้ละคะ

Wadoji

ตอนที่ 1

ประธานที่หายไป

เวลาค่อยๆ ล่วงผ่านไปอย่างช้าๆ คุณโรสก็เริ่มกลับเข้าสู่ช่วงเวลาปกติ ทั้ง มิทซูและคุณโรสก็กำลังจะขึ้นปี 2 กันแล้ว พวกเขาใช้ชีวิตตามปกติเหมือนนักเรียนในโรงเรียนอื่นๆ แม้ว่าจะต้องเดินเฉียดไหล่กับพวกนักเรียนไว้แชนอยู่ทุกที่ทุกวันแบบนั้นก็ตาม...

คุณโรสก็ดูสว่างไสวเมื่อมีผู้คนพลุกพล่าน ไม่ต่างจากโรงเรียนอื่นๆ ในดินแดนหมู่เกาะแห่งนี้ แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเมื่อเวลาอย่างเช้าสูยามสนธยา โรงเรียนแห่งนี้จะเผยความลับอันดำมืดออกมาอย่างเงิบๆ รวากับรอยยิ้มให้ผู้คนมาค้นพบความลับบางอย่างที่ถูกเก็บงำไว้และบางครั้งความลับบางอย่างนั้น... อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ควรเปิดเผยออกมาก็ได้...

โรงเรียนเอกชนคุณโรสสิริ เวลา 14.30 น.

พิธีรับประกาศนียบัตร

เวลานั้นคุณโรสเหม่อมองขึ้นไปบนเวทีอย่างเงิบๆ

เฉพาะงานพิเศษๆ แบบนี้เท่านั้น ที่ทพทอาจารย์จะช่วยกันดัดแปลงห้องประชุมซึ่งในขณะเดียวกันก็ใช้เป็นโรงอาหารให้กลายเป็นเวที โดยย้ายโต๊ะออกไปทั้งหมดแล้วจัดเก้าอี้มาเรียงแถวไว้แทน ตรงจุดที่เคยเป็นเคาน์เตอร์ทางด้านหน้าก็มีเวทีเล็กๆ ประกอบขึ้นจากไม้แบบง่ายๆ ที่พื้นเวทีถูกปูด้วยพรมสีน้ำเงิน-

เข้มดูเป็นทางการ ด้านหลังของเวทีประดับด้วยม่านสีแดงเข้ม เคาเนเตอร์ไม้ขนาด เล็กถูกตั้งอยู่ตรงกลางไว้สำหรับตั้งไมโครโฟนขนาดเล็ก

บรรดานักเรียนนั่งอย่างเรียบร้อยเพื่อความเคารพแก่พวกคุณทั้งที่จะได้ อยู่ที่นี้เป็นวันสุดท้าย...แม้จะมีคนแอบพูดคุยกะซิบกระซาบกันบ้าง แต่เสียงก็ยังไม่ดังมาก แสดงให้เห็นถึงความเกรงใจ นักเรียนปี 3 ที่เรียนจบจะนั่งอยู่ด้านหน้า ส่วนปี 1 และปี 2 จะนั่งถัดต่อไปทางด้านหลัง

ประธานนักเรียนปี 3 ฮายาจิเด ชิชิโตะ ชื่นก่่าวสุนทรพจน์อ้อลา เขาเป็น ผู้ชายร่างเล็กพอๆ กับมิทซึรุ ดูแล้วไม่น่าเชื่อเลยว่่ากำลังจะอายุ 16 ปี ผมค้ำที่ ขอบปิดไปมาดูยุ่งเหยิงเล็กน้อย โบน้ามีแววเคร้าหมองเจือปนอยู่จางๆ แต่พอ ขึ้นไปบนพื้นเวที รอยยิ้มก็กลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง

“พวกเราส่วนแต่อยู่ที่นี้ คุโรสึกิสำหรับพวกเราไม่ได้เป็นแค่โรงเรียน แต่ยังเป็นบ้านของพวกเราด้วย แม้ว่าหลายๆ คนอาจจะมึบ้านที่กว้างขวางยิ่งกว่าโรงเรียน แห่งนี้ก็ตาม แต่คงไม่มีใครปฏิเสธว่าตลอดเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ที่นี่คือบ้านของพวกเรา เป็นบ้านที่มีความอบอุ่น ทั้งจากครูอาจารย์และเพื่อนๆ แม้ว่าบ้านหลังนี้...มี จะดูไปหน่อยก็ตาม”

พวกนักเรียนพากันหัวเราะขบขัน เป็นทำนองว่า **“โอ้ประโยชน์หลังเนี่ย... มันใช่เลยแหละประธาน!”**

ประธานชิชิโตะหัวเราะเบาๆ แล้วแสดงสีหน้าจริงจังราวกับผู้ใหญ่ จนทุกคนเกือบลืมส่วนสูง 157 เซนติเมตรของเขาไปเลย

“พวกเราโชคดีมากที่ได้มาอยู่ที่นี้และเรียนจบได้อย่างปลอดภัย แต่ในทางกลับกัน มีเพื่อนของเราอีกหลายคนที่ไม่สามารถจบจากที่นี่ด้วยเหตุผลบางอย่างจากหลายๆ เหตุการณ์ และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งทุกคนก็คงทราบคืออยู่แล้ว

ขอแสดงความไว้อาลัยแก่พวกเขาด้วย และขอฝาก คุโรสึกิ ส่งต่อไปประธานรุ่นต่อไป...ขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอนศิษย์มาโดยตลอด ขอบคุณทุกท่านครับ...”

สิ้นเสียงกล่าวขอบคุณจากประธาน เสียงปรบมือจากบรรดานักเรียนและ

อาจารย์ก็ตั้งประสานกัน จิชิโคะโค้งตามมารยาทแล้วกำลังจะก้าวลงจากเวที ในตอนนั้นเองเริ่มมีเสียงร้องให้ตั้งระงมขึ้นมา ทุกคนในห้องประชุมปรบมือไปพร้อมๆ กับเริ่มหันซ้ายหันขวาเพื่อหาว่าใครกันที่ร้องให้เสียงดังแบบนั้น แดมฟังจากเสียงแล้ว ไม่น่าจะใช่แค่คนสองคนเสียด้วย

ในที่สุด...สายตาของทุกคนก็มาหยุดที่ผนังด้านหลังของห้องประชุม เสียงร้องให้ดังสะท้อนออกมาจากจุดนั้นเอง...

ผนังห้องเรียบๆ นั้น บัดนี้โป่งนูนออกมาราวกับยางยืด ปรากฏขึ้นเป็นหน้าต่าง และรูปร่างของคนหลายสิบคนที่กำลังพยายามบิดป่าย และคืนรนออกมาจากผนัง ปากของพวกเขาอ้ากว้าง ส่งเสียงร้องให้ออกมาจากลำคอ ทุกคนในห้องประชุม นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ...

ประธานจิชิโคะมือสั่นระริก แต่ก็ยังจำได้ว่านั่นคือเพื่อนร่วมรุ่นของตัวเอง ที่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งในนั้นมีเพื่อนสนิทของเขาที่ตายไปรวมอยู่ด้วย พวกเขาเหล่านั้นดูเหมือนกำลังขี้อุกฤษฏายามจะออกมาจากผนัง เสียงร้องไห้โหยหวนตั้งระงมไปทั่ว จิชิโคะที่ทำท่าจะเดินลงจากเวที รีบเดินกลับไปคว้าไมโครโฟนพูดทันที แม้ว่าเขาจะยังสั้นอยู่ก็ตาม

“เรา...พวกเรา...จะระลึกถึงเพื่อนผู้จากไปอยู่เสมอ...พะ...เพราะว่าเราเป็นเพื่อนกัน ดังนั้นขอให้อ่านทุกจิตใจเลย...แล้วช่วยเป็นกำลังใจให้พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยนะ เราจะไม่ลืมทุกๆ คน ขอให้ไปสู่สุคติอย่างสบายใจเถอะนะ”

เสียงร้องไห้ยังคงดังอยู่คู่หนึ่ง เนื่องจากตอนที่ห้องเรียบสนิท ทำให้ได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน ร่างของบรรดาคนที่อยู่ในผนังค่อยๆ ยุบหายเข้าไปในผนังตามเดิมด้วยความสงบทีละคนสองคน สายตาของคนทั้งห้องประชุมจับจ้องอยู่ที่ผนังแบนเรียบนั้นชั่วครู่ ก่อนจะหันกลับมาที่จิชิโคะที่ยังคงมองส่งเพื่อนฯ ในผนังอยู่ด้วยแววตาที่เขื่อมมัน...

สมกับที่เป็นประธาน ฮายาจิระ จิชิโคะ ยอดนักเกลี้ยกล่อม...ทุกคนต่างก็คิดเช่นนั้น

“เฮ้อ!...นึกว่าจะมีเรื่องอะไรแล้วสิ” มิทซึรุถอนหายใจอย่างโล่งอกขณะที่เดินออกมาพักที่สนามด้านหน้า แล้วหันไปทางคุโรราวกับจะถามความเห็น คุโรหันไปมองเหล่ารุ่นพี่ที่เริ่มทยอยเดินหิวกระเพาะออกนอกโรงเรียนไปขึ้นรถที่มารอรับ

“คืนที่ประธานชิชิโตะช่วยพูด ไม่นึกเกิดหลุดออกมาจากผนังได้มีหวังรุ่นวายตายเลย” มิทซึรุยังคงพูดต่อหน้าตาเฉย แม้ว่าคุโรจะไม่โต้ตอบอะไร ยิ่งไปกว่านั้นสถานการณ์ปกติของทั้งคู่อยู่แล้ว

“เฮอะ! ประธานที่มีดีแค่การพูดแบบนั้น ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะอยู่รอดมาถึงปานนี้ได้” คุโรพูดเหมือนไม่ค่อยพอใจ แต่จริงๆ แล้วเขาก็แอบนับถือรุ่นพี่คนนี้อยู่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ได้แสดงออกมาเท่านั้น

คุโรนั่งเฝ้ายามไปครู่หนึ่ง พลังมองแมกไม้อันรุ่มรึ้นของสนามหน้าตึกเรียนไม่นานนักทั้งคู่ที่ยืนอยู่บริเวณสนามก็เลือนไปเห็นรุ่นพี่ท่าทางคุ้นตาคนหนึ่งเดินใกล้เข้ามา

“เฮ้ย! ตะกั้นหาอะไรรุ่นพี่ชิชิโตะวะ?” รุ่นพี่ผู้ชายคนนั้นคืบหน้าให้ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง คุโรเหลือบมองผมสีน้ำตาลแห่งออกสัมผัส ด้วยสีหน้าเฉยเมยไม่สนใจ แล้วก็เหม่อมองออกไปนอกโรงเรียนอีกครั้ง โจดะที่ยืนรอคำตอบอยู่จึงเข้าไปหยิบคอเสื้อของคุโรเอาไว้แล้วจ้องหน้าคุโรด้วยท่าที่กวนๆ มือข้างหนึ่งก็ยกถึงอนุหรืออยู่

“ฉันทถามว่าแกพูดว่าอะไร?” โจดะพูดเสียงเข้มอย่างไม่พอใจ คุโรรับหิบบมีดคัดเตอร์ออกมาจากกระเป๋าแล้วจ่อเข้าที่คอของโจดะอย่างรวดเร็ว ทว่าโจดะก็ไม่โต้แสดงท่าทีอะไรออกมา เพราะรู้ถึงกิตติศัพท์ของรุ่นน้องคนนี้ดี

“ก็แค่ชื่นชมที่ประธานชิชิโตะพูดให้วิญญาณพวกนั้นยอมไปได้เท่านั้นแหละ” คุโรตอบหน้าตาเฉย

โจดะก้มพันทันที หมอนี่...โกหกได้หน้าด้านๆ เสียวนะ เขาทิ้งบุหรีลงพื้นแล้วหยิบมีดคัดเตอร์หลายขนาดเหมาะมือออกมาจากกระเป๋าหลัง ก่อนจะควงหนึ่งรอบให้มีดเปิดออกแล้วเอาไปจ่อลำคอของคุโรเอาไว้ ทว่าคุโรกลับหัวเราะร่วนราวกับจะเขาะเขี่ยอีกฝ่าย

“เอาล่ะ เรื่องนั้นฉันเข้าใจแล้ว แต่แกอย่าคิดนะว่าตัวเองใช้อาวุธเป็นอยู่

คนเดียวนะ ครูโรชาวะ”

“เป็นเกียรติจริงๆ ประธานหมัดเหล็ก ฮามาโตะ โจตะ อุดสำหรับจำนวนสกุลผมได้ด้วย” ครูฟูตซึยอน โจตะจึงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“เป็นเกียรติเช่นกันครูโรชาวะ ครูอิ โอ้เด็กที่ถูกแทงใส่ตะลักแล้วยังไม่ยอมตาย...ที่เราเลือกกันสินะ”

ครูโรก็ตพันกรอด...ใครเอาไปพูดวะ...อย่าให้รู้นะโว้ย...

“โอ๊ย!! พอ พอ!!” รุ่นพี่ชิริโตะที่เดินออกมาที่สนามตั้งแต่ เมื่อไหร่ก็ไม่รู้รีบเข้ามาแทรกกลาง เขามสีกทั้งคู่ออกจากกันแล้วยืนกอดอกกลางเหลือบมองหน้าโจตะอย่างไม่พอใจ

“วันสุดท้ายของฉันแท้ๆ นี่แกจะให้ฉันสบายใจสักวันไม่ได้รีใจวะไอ้โจตะแล้วแกเป็นประธานปี 2 แท้ๆ นอกที่คิดแล้วทำให้เลิกสูบบุหรี่แบบประเจิดประเจ้อหน้าตาเฉยเสียทีนะ” ชิริโตะบ่นยาว โจตะรีบเก็บมีดลงกระเป๋าทันที แล้วเหลือบมองครูโรแบบหงุดหงิดเพราะเห็นครูโรแอบยิ้มเยาะเขาอยู่

“เข้าไปข้างในสิวะ เขาจะชอบรมนักเรียนต่อไม่ใช่หรือ?” โจตะพูดน้ำเสียงหงุดหงิด แล้วสะบัดหน้าไปทางห้องประชุม ครูโรก็มีทชีรูจิงโค้งให้รุ่นพี่ทั้งสองเล็กน้อยอย่างไม่เต็มใจนัก โจตะมองตามคนทั้งคู่ที่เดินกลับไปทางตึกเรียนอย่างไม่รีบร้อน จนร่างของทั้งคู่เดินเข้าไปในห้องประชุม โจตะจึงหันกลับมาที่รุ่นพี่ชิริโตะอีกครั้ง

“รุ่นพี่จะไปแล้วหรือครับ?” โจตะหันมาคุยเสียงสุภาพ ก่อนจะหยิบบุหรี่รวนใหม่ออกมาสูบ ชิริโตะได้แต่ถอนหายใจ เหนิงจะพูดไปแท้ๆ มันก็เอาอีกแล้ว เขาเลยได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

“อืม...ปีหน้าตำแหน่งประธานคงจะโดนนายชีวอีกสินะ เอาละ ยังไงก็ฝากครูโรสักด้วยก็แล้วกัน” ชิริโตะพูดยิ้มๆ แล้วก้มลงไปหยิบกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ทั้งสองใบขึ้นมาถือไว้...

“ท่านประธานหมัดเหล็กโจตะ...แค่เรื่องปกป้องเพื่อนร่วมชั้นคงทำได้ไหม?” โจตะกลับหัวเราะในลำคอหลังจากที่คำพูดของอีกฝ่าย

“ใครจะไปสู้ท่านประธานฉิฉิโคะขอดนักเกลี้ยกล่อมได้ล่ะครับ ขนาดผู้คุมมือขวายังถูกพิอบรมจนเสียมีมาแล้วเลยนี่นา...”

ทั้งคู่หากันหัวเราะจนปวดท้องไปหมด โดยเฉพาะโจคะที่เพิ่งผ่าไส้ติ่งมาเพราะตอนที่ฉิฉิโคะเข้ามาเขียนที่นั่นเขาได้ประจันหน้ากับผู้คุมมือขวานอยู่ครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นเขาดกใจจนทำอะไรไม่ถูก เลยพูดเป็นเชิงขอบรมชชะยาวเหยียดตั้งเกือบ 20 นาทีแบบไม่หยุดพัก ตอนนั้นพูดอะไรออกไปบ้างก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าผู้คุมถึงกับส่ายหน้า แล้วหันหายไปเสียเฉยๆ ตั้งแต่นั้นมาเขาเลยได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ ให้รับหน้าที่เป็นประธานนักเรียน และแน่นอนว่าตั้งแต่นั้นมาผู้คุมมือขวานก็ไม่มายุ่งกับเขาอีกเลย แคมพายายามจะหลบหน้าเขาด้วยซ้ำไป

“เฮ้!! ไปดีกว่า...อยู่นานเดี๋ยวยิ่งไม่อยากไป...” ฉิฉิโคะพูดแล้วก็ก้าวเดินไปทางประตูโรงเรียน เขาหันมาโบกมือลาโจคะ แต่อีกฝ่ายเพียงแค่อยิ้มให้เท่านั้น โจคะเองนั้นยังรู้สึกกังวลใจ โรงเรียนของเขายังมีเรื่องประหลาดอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่คู่กับพิธีมอบประกาศนียบัตรมาโดยตลอด

“รุ่นที่ครับ...เดินออกนอกโรงเรียนไปแล้วต้องเดินไปสืบท้าวนะถึงจะหันกลับมาได้...” โจคะรีบเตือน ทว่าฉิฉิโคะกลับหัวเราะว่าวน

“รู้แล้วนะ...หนึ่งในเจ็ดเรื่องพิสดารของโรงเรียนเราที่ว่า ‘ในวันพิธีจบการศึกษา นักเรียนที่เรียนจบแล้ว ถ้าเดินออกนอกประตูโรงเรียนไปไม่ถึงสืบท้าวนแล้วหันกลับมาทางโรงเรียนก่อนละก็ จะถูกพาตัวไปยังมิติที่สี่ ไซม์บี้ล่ะ?’ เขาพูดแล้วหัวเราะเล็กน้อยอย่างไม่มีที่หระ

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ แค่เดินออกไปให้ห่างจากโรงเรียนแค่สืบท้าวนเท่านั้นเอง” ฉิฉิโคะพูดพลางขยับเท้าเดินไปทางประตูโรงเรียน

โจคะโบกมือลาอีกครั้ง แล้วถอนหายใจแบบเป็นห่วงนิดๆ เขาโยนนูหรือลังทิ้งแล้วรยี่ด้วยเท้า ก่อนจะเดินกลับไปทางตึกเรียน ซึ่งเริ่มการอบรมไปแล้ว ฉิฉิโคะที่ยังไม่ก้าวผ่านประตูโรงเรียนออกไปหันกลับไปมองดูโรงเรียนอีกครั้ง...

ทั้งที่เดินออกไปแค่ 10 ก้าวก็จะเป็นอะไรแล้วแท้ๆ แต่ทำไมถึงยังมีนักเรียน

หลายคนในรุ่นก่อนๆ ที่ตกเป็นเหยื่อของเรื่องประหลาดนี้กันนะ แต่มหลายคนในจำนวนนั้นยังเป็นประธานนักเรียนอีกด้วย ทำไมคนเหล่านั้นถึงได้หันกลับมามองโรงเรียนทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าผลจะเป็นยังไง... ซิซิโตะคิดด้วยความสงสัย เขาถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับไปทางหน้าโรงเรียน ตั้งใจมั่นว่าหลังจากนี้จะต้องเดินออกไป 10 ก้าว โดยไม่หันกลับมามองโรงเรียนอีกเด็ดขาด...

เขาค่อยๆ ก้าวเท้าผ่านพ้นประตูอัลลอยออกไป กลับซากุระที่หน้าโรงเรียน ลอยปลิวลงมากกระจายอยู่ตามพื้น ซิซิโตะนับจำนวนก้าวเดินในใจอย่างระมัดระวัง

1...

2...

3...

เขาเดินออกห่างจากโรงเรียนไปเรื่อยๆ โดยนับจำนวนก้าวที่เดินออกไป ลมเริ่มพัดแรงขึ้นช่วงเวลานึง จนนักเรียนรุ่นเดียวกับเขาที่กำลังเดินออกมาจากโรงเรียน เหมือนกันต้องหวั่นไหวไปตามๆ กัน แต่ซิซิโตะกลับก้าวเท้าไม่หยุดใน ขณะที่ทุกคนหันกลับตาลง เขาเห็นกลับซากุระที่โปรยปรายอยู่ตามพื้นปลิวกระจาย ลอยสูงขึ้นมาราวกับพายุดอกไม้ เขาตัดสินใจจึงมองเข้าไปในคลื่นลมกลับดอกซากุระเหล่านั้น แล้วนับก้าวต่อไป

6...

7...

8...

"....." เขากลับชะงักทำออยู่เพียงแปดก้าวเท่านั้น... แรงแลมพัดกลับซากุระสีชมพูปลิวอ่อนราวกับฤดูใบไม้ร่วง ซิซิโตะยืนเฉยร่ากับยืนอยู่เพียงคนเดียวในโลกใบนี้... เขาเบิกตาโพลงท่ามกลางแรงแลมเพราะเหตุผลอะไรบางอย่าง...

รุ่นที่ซิซิโตะยืนนิ่งอยู่ที่ก้าวที่แปดแล้วค่อยๆ หันกลับไปมองโรงเรียนอย่างเงิบๆ...

นับตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีใครได้เจอรุ่นพี่ชายซิซิโตะ ซิซิโตะอีกเลย...

ตอนที่ 2

เจ็ทเรื่องพิศดารในคุโรสึกิ

ข่าวการหายตัวไปของอดีตประธานปี 3 ฮายาซึเด ชิซึโตะแพร่ไปทั่วโรงเรียนอย่างรวดเร็ว...

“ทำไมนะ...จุดสำคัญเดินออกไปแล้วแท้ๆ ยังจะหันกลับมาอีกทำไมกัน?”

“...คงจะคิดถึงโรงเรียนละมัง รูนที่เขารักที่นี่จะตาย”

“คนที่ไปมิดิที่สี่เนี่ย จะเรียกว่าตายได้รึเปล่านะ หรือแค่ไปใช้ชีวิตอยู่อีกมิดิหนึ่งกันแน่?”

หัวข้อสนทนาในช่วงปิดเทอมของนักเรียนโรงเรียนคุโรสึกิในช่วงนี้ เห็นจะหนีไม่พ้นเรื่องของตำนานเจ็ทเรื่องพิศดารของคุโรสึกิ เรื่องตำนานพิศดารในโรงเรียนนั้น ไม่ว่าโรงเรียนไหนๆ ก็คงจะมีเหมือนกัน แต่เรื่องที่ทุกคนไม่อยากจะเชื่อ เห็นจะเป็นเรื่องของรูนที่ชิซึโตะมากกว่า โดยเฉพาะใจคอกับชิซึโตะเป็นคนสุดท้ายทั้งๆ ที่เขาย้ำเตือนเรื่องให้ระวังการก้าวเดินออกไปแล้วแท้ๆ

ทุกคนในโรงเรียนต่างทศศุข และพากันสันนิษฐานไปตามประสาผู้ที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แม้จะคุยกันต่างกลุ่มต่างชั้นเรียน แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะลงความเห็นตรงกันในเรื่องหนึ่ง...

รูนที่ชิซึโตะโดนหนึ่งในเจ็ทเรื่องพิศดารของคุโรสึกิเล่นงานเข้าให้แล้ว

...

คามิมูระ อาจารย์ฝ่ายปกครองของคุโรสึกิจับตะหนืดอาหารในกระทะร้อนๆ เขามัดหอยลายซึ่งเป็นอาหารเที่ยงของวันนี้อย่างระมัดระวัง แล้วเหลือบไปมองคุณพ่อซากากิที่นั่งมองอยู่ข้างๆ ท่าทางสนใจสนใจของคุณพ่อนั้นดูราวกับจะแอบหยิบหอยลายในกระทะไปชิมได้ทุกเมื่อ...

"เราน่าจะหาวิธีการแก้ไขนะครับคุณพ่อ เด็กดีๆ อย่างชิชิโตะปล่อยให้หายสาบสูญไปเลยๆ แบบนี้น่าสงสารจะตาย" คามิมูระพูดขึ้นมาอย่างจริงจังไม่รู้ว่าเพราะอะไรคนที่หายสาบสูญไปในวันจบการศึกษามักจะเป็นประธานของนักเรียนปี 3 แต่บางปีก็ไม่ใช่ ราวกับเรื่องพิสดารเรื่องนี้จะเจาะจงเลือกคนที่ประธานนักเรียนเป็นพิเศษอย่างนั้นแหละ

คุณพ่อซากากิหยิบหอยลายตัวหนึ่งออกมาจากกระทะระหว่างที่คามิมูระหันไปปิดแก๊ส เขาสะดุ้งเลือกเพราะความร้อน จึงรีบวิ่งไปที่ก๊อกน้ำแล้วล้างหอยลายตัวนั้นด้วยน้ำเพื่อให้มันเย็นลงโดยเร็ว คุณพ่อแกะเนื้อหอยจืดๆ ใส่ปากแล้วถอนหายใจอย่างหนักหน่วงพลางเคี้ยวหับๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะทำท่าเหมือนนึกอะไรออก

"เรา ก็เอาตัวออกไปเลยสิ!! จะได้ไม่รู้ว่าชอบเขตประตูโรงเรียนอยู่ตรงไหน"

ขอบคุณมากเลยครับคุณพ่อซากากิ...แบบนั้นใจก็หนักมาปล้นที่นี้นะสิ!!...หมีตัวใหญ่ (คามิมูระ) คิดแล้วเหลือบมองหน้าบาทหลวงที่อายุย่างเข้า 46 ปี แต่หน้าตาเหมือน 25 ปีด้วยความหงุดหงิด แล้วเหม็ดหอยลายลงบนจาน เขาถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เรื่องพิสดารที่ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นมาได้ยังไงแบบนั้น... ไนเมื่อไม่รู้สาเหตุแล้วพวกเขาจะแก้ไขได้ยังไงกัน

ที่จริงเขาเคยคิดเรื่องนี้อยู่นานตั้งแต่ปีก่อนๆ แล้ว แต่ก็ยังหาวิธีแก้ไขไม่ได้อยู่ดี ไม่ว่าจะย้ายเดือนกับนักเรียนยังไง ทุกๆ ปีก็ต้องมีใครสักคนที่หันกลับมาทั้งๆ ที่รู้ทั้งรู้ ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจ คามิมูระหันไปมองนาฬิกาที่ข้างฝา 11 โมงกว่าแล้ว ทั้งโรงเรียนคงมีแค่คนคนเดียวที่ยังนอนไม่ตื่น... **ไซโด อัทสึจิ**... คิดได้ตั้งนั้นคามิมูระจึงก้าวเท้าตรงไปยังห้องนอนของตัวเองทันที เขากับไซโดนอนห้อง

เดียวกันก็จริง แต่เวลาตื่นนอนกลับต่างกันลิบลับ...

“โธ่ได้! ตื่นมากินข้าวเช้าของแกได้แล้วว๊วย!” คามิมูระเปิดประตูเข้าไปแล้วตะโกนสั้น พลังเสียงกระทบหน้าต่างจนสั่นกึกๆ แต่โธ่ได้กลับไม่อยู่ในห้องดังคาด ในห้องนั้นว่างเปล่าไร้ผู้คน

“อ้าว! ไปไหนล่ะเนี่ย?” เขาเกาหัวแบบงงๆ พอบิดเทอมแล้วโธ่ได้มันไม่เคยตื่นก่อนเที่ยงนี่นา คามิมูระถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย วันนี้เด็กนักเรียนกลับบ้านไปเยอะแล้ว เหลือที่ยังค้างอยู่โรงเรียนอีกไม่เยอะนัก เขาเลยไม่ต้องทำงานให้เหนื่อยมาก คามิมูระเดินกลับมาที่ครัวเพื่อหาอะไรเย็นๆ ต้มจากตู้เย็นขนาดใหญ่

“อ๊ะ!” เขาอุทานเบาๆ เมื่อเห็นว่ามรดกที่แสรไว้หายไป...อะไรกันเนี่ย นมหายไป โธ่ได้หายไป คุณพ่อก็หายไป? เขาคุ่นคิดอย่างสงสัยแล้วหยิบน้ำอัดลมของโธ่ได้ออกมาดื่มแทน ทันใดนั้นเขาก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงรีบชุดไปยังที่เกิดเหตุ เฮีย! ที่ห้องของราชาทันที...

“พวกแก! ใครเอานมในตู้เย็นไปวะ?” เขาเปิดประตูห้องของราชาเข้าไปเต็มแรงแล้วพูดเสียงดังลั่น ก่อนจะพินิจมองสถานการณ์ภายใน

ทั้งซาจิ โมโนโกะ โธ่ได้ คุณพ่ออากิระ คุโร มิทซึรุ โจิตะ ริกะ เรกะ มาโมริ และลูกแมวสามตัว รวมกันอยู่ในห้องนั้นทั้งหมด แกมลูกแมวทั้งสามตัวนั้นกำลังกินนมในจานเล็กๆ อยู่อีกด้วย

ว่าแล้วเชียว...มีน่าล่ะวันนี้ดูเจียมๆ ที่แท้ก็มารวมกันอยู่ที่นี่เอง...คามิมูระคิดอยู่คนเดียว ทั้งคุณพ่อและพวกเด็กผู้หญิงกำลังเห่ลูกแมวหอมแห่งสามตัวที่ซาจิเก็บมาจากนอกโรงเรียน เขาเลยคิดว่าทุกคนคงมารวมกันที่ห้องนี้ แล้วก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ

“อูณุสวัสดี เซจัง...แมวน่ารักนะ...” ซาจิชักทายเป็นอึ้งๆ แบบไม่รู้สึกรู้สา ในมือมีขวดนมอยู่ ซาจิก็มองขวดนมในมือตัวเองพลางนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ เอามันไปแอบไว้ข้างหลัง

“อะ...ขอโทษนะ พอดีนมของแมวหมดแล้ว เคียวไว้คุณพ่อออกไปซื้อของ

คราวหน้าฉันจะฝากชื่อมาคืนให้ก็แล้วกัน” ชาติแกก็ตัวเสียงอุบอิบ คามิมูระถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ของวันนี้ ก่อนจะนั่งลงที่พื้นไม่ห่างจากประตูนัก พวกนักเรียนมองดูแมวตัวน้อยกินนมในงานรอง ส่วนคามิมูระกวาดสายตาไปทั่วห้องที่ดูเรียบสงบและก็ต้องตกใจเมื่อหันไปเห็นไรโต้...

ไรโต้มันหลับ...ตกลงมันมาที่ห้องนี้เพื่อจะมาดูแมวหรือมานั่งหลับกันแน่... คามิมูระคิดด้วยความกลัวมอกกลัวใจ ทลางจ้องมองชายหนุ่มที่นั่งสัปหงกอยู่อีกมุมหนึ่งของห้อง ผมสีน้ำตาลแดงของไรโต้ยังฟูอยู่เล็กน้อย แว่นตาทรงเหลี่ยมที่สวมอยู่เลื่อนลงมาเกือบถึงปลายจมูก

มาโมริลูบหัวลูกแมวสีดำที่กำลังเลียปากหลังกินนมเสร็จเบาๆ มันหันมามองเธอด้วยตาขวางๆ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่สนใจ

“อาจารย์อาชาว่า ตัวนี้ชื่ออะไรคะ?” เธอถามซื่อๆ รวากับเด็กน้อย ไม่เหลือเค้าเจ้าแม่บ๊องซิ่ง 1/1 อยู่เลย

ชาติก็อดเข่าแน่นกว่าเดิมแล้วจึงเงยหน้าขึ้นตอบ

“ชื่อ...ชื่อคุโระ...”

ด้วยความเร็วที่ไวยิ่งกว่าแมลงวันบินหลบไม้ตี...มาโมริซึกมือกลับทันที แล้วยังทำหน้าเหยเกแบบระยะระยงอีกด้วย...

“ดีหมดเลย น่ารักทุกอย่าง เสียแต่ชื่อเนี่ยแหละ...” เธอพูดแล้วเหลือบไปมองคุโรแบบหมั่นไส้ เจ้าแมวน้อยช่างน่าสงสาร ทั้งที่ออกจะน่ารัก แต่กลับต้องมาใช้ชื่อเดียวกับไอ้หมอนี่

“ยายทอมบอยเฮีย! ฉันก็ไม่อยากให้มันใช้ชื่อนี้สักหรอกนะ” คุโรโอดครวญ ปกติชื่อคุโรเนี่ยจะเอาไว้ตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงชะมากกว่าอยู่แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงงี้ ถึงได้ตั้งชื่อนี้ให้เขา

มาโมริทำหน้าที่เช็ดไม่สนใจสิ่งทีคุโรพูด เธอลุกขึ้นแล้วเดินเช็ดหน้าผ่านคุโรออกจากห้องไปเลย ปล่อยให้มัทซึรุนั่งงงอยู่คนเดียว ทำไมสาวน้อยคนนี้ถึงได้เกลียดชังหน้าคุโรถึงขนาดนี้กันนะ?

คุโรถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แล้วก็เงยหน้าขึ้นมาถามอาจารย์ พอ

เขาได้ยินเรื่องของรุ่นพี่ซิจิโตะเขาก็สงสัยเรื่องนี้ขึ้นมาทันที...

“เฮ้อ...อาจารย์ครับ ผมมีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับเจ็ดเรื่องพิสดารในโรงเรียนนะ ครับ”

“อะไรกัน อย่างบนกระว่าเธอไม่เชื่ออะ?” โมโนโกะรีบพูดกลางเลิกคิ้วขึ้น สูง คุโรโศอยู่ สายหน้า

“เปล่าครับ...แต่ผมว่าโรงเรียนนี้มันมีเรื่องพิสดารมากกว่าเจ็ดเรื่องต่างหาก แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าเรื่องไหนบ้างที่ถือเป็นเจ็ดเรื่องพิสดารนะ อย่างเรื่องผู้คุมมือ-ชวานเนี่ยถือว่ามีเจ็ดเรื่องพิสดารด้วยหรือเปล่า?” คุโรแกงยาว พวกอาจารย์มอง หน้ากันไปมาเล็กน้อย แต่ในที่สุดคุโรหอกก็เริ่มอธิบาย...

“คืออย่างนั้นะคุโร...อย่างผู้คุมมือชวานหรือซัดจังนะไม่ถือเป็นเจ็ดเรื่อง พิสดารของโรงเรียน เพราะเกิดขึ้นหลังจากที่พวกอาจารย์เปิดหนังสือแปลกๆ นั้น ขึ้นมาแล้ว แต่เรื่องที่เจ็ดเรื่องพิสดารนะ มีอยู่ที่นี่ตั้งแต่แรกแล้ว อย่างเช่น...

1. ถ้าเรียนจบแล้ว เดินออกนอกประตูโรงเรียนไปไม่ถึงสิบก้าวแล้วหัน กลับมาละก็ จะถูกท้าวไปยังมิติที่สี่

2. คุณชานาโกะที่วันเรียนอยู่ในโรงเรียนนี้

ตอนนี้พวกเขารู้แค่สองเรื่องเท่านั้น แต่มคุณชานาโกะก็หายตัวไปแล้ว อาจจะมีอะไรพิสดารๆ เกิดขึ้นใหม่ก็ได้ แล้วเจ็ดเรื่องพิสดารนะ ได้ยินว่าแต่ละ เรื่องจะมีเงื่อนไขของมันอยู่

เช่นเรื่องของทิจิบการศึกษา เงื่อนไขของมันก็คือต้องเป็นนักเรียนที่เพิ่ง เรียนจบ แล้วเดินออกไปนอกโรงเรียน และต้องหันกลับมาก่อนที่จะเดินห่างออกไปครบสิบก้าว เรื่องพิสดารนี้จึงจะเกิดขึ้น ซึ่งก็ไม่มีใครบอกได้ว่าทำไมต้องเป็น วันรับใบประกาศ ทำไมต้องเดินสิบก้าว ไม่มีใครรู้ถึงเหตุผลอันนั้น...” คุโรหอดตอบ ยาวเหยียด แต่ผลสรุปก็คือเจ็ดเรื่องพิสดารที่รู้จักตอนนี้ก็มีแค่เรื่องเดียวเท่านั้น

“ฮะ! แต่ว่า เขาเล่ากันว่าถ้ารู้เจ็ดเรื่องพิสดารครบทั้งเจ็ดเรื่องแล้วจะมีอัน เป็นไปหรือไม่ก็เพราะหรือไรไม่ใช่หรือคะ?” วิกะโหล่งขึ้นมาด้วยความสนใจ

“ฮืม...พอเองก็ได้ยินมาอย่างนั้น เขาเถอะ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็รับเล็กคุย

เรื่องนี้กันดีกว่า น่ากลัวจะตาย” คุณพ่อรีบค้นห

ทุกคนนั่งคุยกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพากันไปกินข้าว เหลือเพียงซาจิ คูโร และ มิทซึรุเท่านั้นที่ยังคงอยู่ในห้อง ซาจินั่งเฝ้ากางให้แมวไปเรื่อยๆ ท่าทางเหม่อลอย คาคกล้า นั่งดูคล้ายจะอดนอนทั้งๆ ที่ซาจิเจงกันอนซ้เขาไม่แพ้ไรได้เหมือนกัน คูโร นั่งนั่งคิดอะไรบางอย่างอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เอ่ยถามขึ้นมา

“อาจารย์ซาจิครับ ตอนที่หนังสือคำสาปเล่มนั้นหายไปหาที่ไว้ซ้ังครับ?” คูโร พุดถึงหนังสือที่พวกอาจารย์เป็นคนเจอและอ่านมันจนได้หลังมา แต่กลับต้องติดอยู่ที่นี้ เขากำลังสงสัยอะไรบางอย่างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสถานที่แห่งนี้กับหนังสือปริศนาเล่มนั้น

“อืม...ช่วยกันหาจนทั่วโรงเรียนเลยละ แต่ก็ไม่เจอ เลยคิดว่าอาจจะสลายหายไปแล้วก็ได้” ซาจิตอบเนือยๆ ทว่าก็รู้สึกแปลกใจนิดหน่อย ที่อยู่ คูโรก็ถามเรื่องนี้ขึ้นมา

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้น” คูโรรีบแย้ง “ในหนังสือเล่มนั้นยังมีหลังอีกอย่างที่ยังไม่มีใครได้ไปนั้นมา เมื่อน้ำที่ยังไม่สำเร็จ มันก็ไม่น่าจะสลายไปหรอกครับ”

ซาจิถอนหายใจเบาๆ แล้วเหลือบตาขึ้นมามองเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าอย่างจริงจัง

“งั้นเธอคิดว่ามันอยู่ที่ไหนล่ะ?”

“ก็สถานที่ที่มีเจ็ดเรื่องพิศดารนะสิครับ อย่างในห้องน้ำที่คุนฮานาโกะ เคยอยู่ หรือในมิดิทีสี่ที่วันนั้น...”

คูโรพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น มิดิที 4 ที่เข้าไปแล้วจะไม่ได้กลับออกมา บางทีสิ่งของที่พวกเขาต้องการอาจจะอยู่ในนั้น ในสถานที่ที่เกิดเจ็ดเรื่องพิศดาร ซาจิที่รับฟังอยู่ครุ่นคิดอยู่เพียงครู่หนึ่งแล้วเกิดนึกขึ้นได้ว่ามันมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน

“ก็เป็นไปได้นะ” ซาจิเงยหน้าขึ้นมามองอย่างสนใจแล้วพึมพำเบาๆ พวกเขาคิดว่าอย่างน้อยถ้าหาหนังสือเล่มนั้นเจอ บางทีอาจจะพอมิทางแก้คำสาป เพื่อที่จะให้พวกเขาออกไปจากที่นี่ได้ก็เป็นได้ ที่ซาจิคิดไว้ก็คือ พลัง 5 แบบ มีคนได้

ไปแล้ว 4 แบบก็คือพวกเขาทั้ง 4 คน บางทีถ้าให้ใครสักคนอ่านคาถาในหนังสือเล่มนั้นอีก หลังแบบที่ 5 ที่ใช้มนิกพรวิญญานอาจจะปรากฏออกมาก็ได้

“ผมจะเริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับเจ็ดเรื่องพิสดารที่ว่ามันเดี๋ยวนี้เลย!!” คุโรซุกุอย่างตื่นเต้น ทำให้ซาจิพลอยตื่นเต้นไปด้วยนิดๆ

ถ้าหาหนังสือเล่มนั้นเจอ พวกเราทุกคนอาจจะได้ออกไปจากที่นี่ก็ได้
ซาจิคาดหวังด้วยความดีใจ ขณะเดียวกันคุโรก็ลุกขึ้นแล้วเดินอย่างเร่งรีบออกไปจากห้องทันทีโดยมีทชิรุที่ยังงงๆ เดินตามไป ไซแล้ว หนังสือเล่มนั้นอาจจะอยู่ในห้องหรือในสถานที่ที่เกิดปรากฏการณ์พิสดารขึ้นก็ได้...

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงอาจทำให้พวกอาจารย์แก้คำสาปแล้วสามารถออกไปจากที่นี่ได้ก็เป็นได้

คุโรเร่งมีเท้าต่อไปโดยไม่รู้เลยว่ายังมีบางคนที่มีความคิดคล้ายคลึงกับเขา ทว่าจุดประสงค์นั้นแตกต่างกันเหลือเกิน เรื่องพิสดารในโรงเรียน กับหนังสือคำสาปที่แปลกประหลาด ฆะคากรรมของพวกอาจารย์ การเคลื่อนไหวของคนบางกลุ่มในคุโรสึกิ ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังคดเคี้ยวเกี่ยวพันเข้าด้วยกันอย่างเงิบๆ ทว่าจุดประสงค์ของทุกคนกลับแตกต่างกัน...

และจุดประสงค์นั้นเองที่อาจจะทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างมนุษย์ด้วยกันขึ้น

ตอนที่ 3

บ่อกรก

ช่วงบ่ายแก่ๆ ผ่านมาหลายวันแล้วนับจากวันปิดภาคเรียนวันแรก คุณพ่อชากากิกำลังก้าวเท้าเดินลึกเข้าไปในป่าหลังโรงเรียน ซึ่งเป็นพื้นที่ของโรงเรียนเช่นกัน แต่กลับถูกปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ ไม่ได้มีสิ่งก่อสร้างอะไร...จุดบาทหลวงสีขาวที่ใส่อยู่มอมแมมไปหมด เพราะหกล้มไปถึงสองครั้ง ซึ่งนั่นคงจะไม่ใช้ความผิดของป่า

คุณพ่อเซ็ดเหงื่อกับแขนเสื้อที่ขาวสะอาด แล้วเงยหน้าขึ้นมองดวงอาทิตย์ที่ทอดตัวในแนวเฉียงอย่างเชื่องช้า น่าจะเข้าช่วงบ่าย 3 บ่าย 4 แล้ว เราคุยกับนักเรียนคนหนึ่ง แล้วเห็นว่าหลังจากฝึกสอนกับพวกนักเรียนมาหลายรุ่น น่าจะสร้างโรงยิมขึ้นเสียที และที่ว่างตรงป่าด้านหลังนี้แหละที่เหมาะสม แม้ออนนี่จะยังไม่มีความหวัง แต่ที่เป็นปัญหาอยู่ตอนนี้ เห็นจะเป็นเรื่องที่เรากำลังหลงทางมากกว่า

“หลงทางซะแล้ว...” คุณพ่อบ่นทิ่มพำกับตัวเองแล้วก็เดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ว่าตัวเองกำลังเดินไปคนละทิศกับโรงเรียน...

“เฮ้! ไม่มีใครเห็นคุณพ่อเลยหรือ จะทำไงอยู่ล่ะวะ?” คำมีมูระพูดขึ้น หลังจากเดินหลุดหนีจุดมุ่งหมายไปมา และเข้าไปในห้องของโมโนโกะ ปกติเวลา 5 โมงคุณพ่อชากากิกจะต้องไปทำพิธีมิสซาในโบสถ์เล็กๆ ข้างโรงเรียน ที่

เจ้าของโรงเรียนคนแรกสร้างเอาไว้ คนแถวนี้ที่เป็นชาวคริสต์มักจะมาเข้าโบสถ์ในช่วงเวลานั้นพอดี

“ไม่รู้สิ...เห็นครั้งสุดท้ายก็ตอนที่กินข้าวเที่ยงนะแหละ” โมโนโกะตอบแล้วเงยจำนวนยาต่อ คามิมูระถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แล้วทำท่าจะเดินออกจากห้อง

“คงไปเดินเล่นละมัง เหน่าๆ เต็มหัวโหมงโหมงก็กลับตัวเองแหละ” โมโนโกะพูดไล่หลังคามิมูระที่เดินออกมาจากห้อง ก่อนที่ประตูห้องจะปิดลง คามิมูระเดินไปทางห้องประชุม บังเอิญสวนกับไรโดที่กำลังจะเดินกลับห้องพอดี

“มีอะไรหรือเซ ยังหาคุณพ่อไม่เจออีกหรือ?” ไรโดพูดด้วยความแปลกใจเพื่อนร่างใหญ่ของเขารีบพยักหน้ารับทันที

“อืม...อันก็ว่าค้นหาหัวแล้วนะ ในตึกเรียนก็หาแล้วด้วย” เขาอธิบายพลางครุ่นคิด ไรโดมองไปรอบๆ สถานที่ในโรงเรียนที่คิดว่าคุณพ่อจะไป เขาเหม่อมองเข้าไปทางป่าหลังโรงเรียน โยโมโตะเขียวขจีชุ่มชื้นหับกันเป็นระยะ ดูลึกลับขอบกล
“...นายหาที่ป่าหลังโรงเรียนรึยัง?”

“เฮ! ยังเลย” คามิมูระตอบกลับเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “แล้วคุณพ่อเขาจะเข้าไปทำอะไรในนั้นล่ะ ปกติไม่เคยเข้าไปเลยนี่?” คามิมูระพูดเป็นเชิงแย้ง ไรโดมองหน้าคามิมูระพลางขมวดคิ้วในข้อสงสัยนั้น แล้วขยับแว่นเล็กน้อยพอเป็นพิธี

“คุณพ่อเขาก็ระเขามีเหตุผลที่จะทำเรื่องที่คาดไม่ถึงเสมอแหละ อาจจะเห็นว่ามีรูที่นั่นเลยเข้าไปนอนเล่นมัง?”

คุณพ่อเขาไม่เหมือนแกะาะไว้ย! จะได้ค้นค้นเข้าป่าเพื่อไปนอนนะ...คามิมูระกระแนะกระเหนใจได้ในใจด้วยความหมั่นไส้ ไรโดได้แต่อึ้งแหงๆ เพราะเห็นสีหน้าเพื่อนก็พอจะรู้ว่าคิดอะไรอยู่ เขาทำท่าจะเดินไปหลังตึกนอนโดยหวังจะเข้าไปหาคุณพ่อชากากิ...แต่พอได้ยินเสียงมีเท้าก้าวหนักๆ มาจากทางตึกเรียนจึงหันกลับไปดูด้วยความสงสัย

ใจจะนั้นเองที่วิ่งเข้ามาหาพวกเขาทั้งสองด้วยท่าที่ร้อนรน ที่ปากยังคงคาบบุหรี่ที่เหลือนเกินครึ่งมวนค้างอยู่ เขาเองก็หาคุณพ่อชากากิอยู่แต่ไม่เจอเช่นกัน พอ

ได้ยินว่าคามิมุระตามหาคุณพ่ออยู่เหมือนกัน จึงรีบเข้ามารวมกลุ่มด้วย

“อาจารย์ครับ ผมไปด้วย” เขาพูดสั้นๆ แล้วยื่นสิ่งกระจะเป่าพลาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหอบ คามิมุระเหลือบมองใจตะที่ยืนสูบบุหรี่หน้าตาเฉยแล้วก็ดึงเอามือกุมขมับ

“ใจตะ นี่มันในโรงเรียนนะ จะสูบกี่ย่ำให้มันประเจิดประเจ้อนักสิวะ” คามิมุระบ่นอุบ ทว่าใจได้กลับรีบเอามือมาบังปากคามิมุระไว้ทำนองให้หยุดพูด แล้วเดินเข้าไปหาใจตะ ก่อนจะหยิบบุหรี่มวนนั้นออกจากปากของใจตะด้วยความรวดเร็ว โดยไม่ได้พูดอะไร เขาถือบุหรี่ไว้ในมือแล้วมองหน้าใจตะนิ่ง บรรยากาศรอบข้างดูเงียบสงบลงไปชั่วขณะหนึ่ง...

ใจตะถลึงตามองใจได้ด้วยความโมโหระคนตกใจแต่ก็ไม่ได้ทำอะไร เขาทำเป็นไม่สนใจแล้วหยิบบุหรี่มวนใหม่ขึ้นมาจุดสูบต่อหน้าตาเฉย ใจได้หัวเราะในลำคอแล้วยกบุหรี่ในมือที่ยึดจากใจตะเอามาคาบไว้ในปากสูบต่อหน้าตาเฉยเช่นเดียวกัน

จะชอบที่สูบบอกกันสิก็ได้นี่หว่า กวนเอ๊ยวะมิด...ใจตะคิดอย่างหงุดหงิด พลังสายหน้าเล็กน้อย

ทั้งสามคนพากันเดินเข้าไปในป่าหลังโรงเรียน ถ้าคุณพ่อเข้าไปในป่าคนเดียวก็ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะหลงทางอยู่ในนั้น ใช่ว่าเส้นทางในป่าจะแคบเดี่ยวลวดหรือเป็นป่าหนาทึบอะไร เพียงแต่คุณพ่อซากรากตัวเองเป็นคนที่หลงทางง่ายเป็นทุนเดิมอยู่แล้วต่างหาก

ห้องสมุดโรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ 17.20 น.

คุโรกับมิทซึรุกำลังหมกมุ่นอยู่กับการค้นหาข้อมูลภายในห้องสมุดชั้นโอโตงหลายวันแล้วที่พวกเขาเข้ามาหาเบาะแสของเจ็ดเรื่องพิศดารในโรงเรียน คุโรกำลังเปิดหนังสือรุ่นของรุ่นพี่รุ่นแรกๆ ดูกลับไปกลับมา ส่วนมิทซึรุกำลังพยายามหาหนังสือที่ดูแปลกปลอมออกจากชั้นวางหนังสือเก่าๆ แม้จะไม่มีเล่มไหนที่ดูคล้ายหนังสือเล่มที่อาจารย์พูดถึงเลยก็ตาม

“เฮ้อ...คุโร นินายคิดว่าจะมีใครเขียนเจ็ดเรื่องพิสดารลงในหนังสือรุ่นนี้?”
มิทซึรุบ่นๆ อย่างห่อใจ แต่ก็ยังตั้งหน้าตั้งตาหาต่อไป คุโรเห่าคางกับโด้ตะแล้วอ่าน
ข้อความอำลาในหนังสือรุ่นแบบผ่านๆ

“เอานะ มันต้องมีคนหลุดปากสักคนแหละ” คุโรพูดเนือๆ แบบเบื่อน่าย
หมดไฟ หลางไล่สายตาไปตามตัวอักษรในหนังสือรุ่น

**สวัสดิ์ คณะผู้บริหาร คณะอาจารย์ และเหล่าเพื่อนนักเรียนที่รักทุก
คน...**

แม้ว่าโรงเรียนเอกชนคุโรสึกินี้จะเพิ่งเปิดได้ไม่นาน และมีจำนวนนักเรียน
น้อยนิด...แต่ก็อบอุ่น การได้มาอยู่ในคุโรสึกินี้ทำให้เราได้มีความทรงจำใหม่ๆ มาก
มาย การเข้าค่ายที่สนุกสนานในแต่ละปี หรือว่าการไปทัศนศึกษานั้นก็เป็นความ
ประทับใจที่ลืมไม่ลงเลยทีเดียว

การอยู่ที่นี่ทำให้เราได้เพื่อนใหม่มากมายจนกระทั่งกลายเป็นเพื่อนเก่า
เมื่อเราจะจบจากที่นี่ไปแล้วก็เริ่มหวนนึกถึงความทรงจำช่วงที่ทำอาหารกินกันเอง
ในโรงเรียน หรือว่าช่วงทดสอบความกล้าในโรงเรียนที่ให้ไปตะโกนเรียกคุณฮานา-
โกะที่อยู่ในห้องน้ำ และให้ลองนับชั้นบันไดในตอมกลางคืนที่ตึกเรียน...

คุโรเบิกตาโตด้วยความตกใจ เขาลุกยืนขึ้นแล้วร้องเรียกมิทซึรุทันที

“เฮ้ย! มิทซึรุ เจออีกเรื่องแล้วเนี่ย!!” คุโรพูดเสียงดังกลางห้องสมุดที่มี
แค่เขากับมิทซึรุเท่านั้น มิทซึรุวางมือจากกองหนังสือแล้วลูมมายังที่ที่คุโรนั่งอยู่ เขา
เอียงคอลองอ่านเนื้อหาบางส่วนที่รุ่นที่รุ่นแรกๆ นั้นเขียนไว้

“นับชั้นบันไดที่ตึกเรียน ฮะ! ต้องตอมกลางคืนด้วยสินะ นึ้นหรือ?” มิทซึรุ
ทวนคำอย่างสงสัย การนับชั้นบันไดในตอมกลางคืนนี้ เขาเคยได้ยินเรื่องทำนอง
นี้มาจากหลายๆ โรงเรียนแล้ว เป็นเรื่องประเภทที่ว่าหากไปนับชั้นบันไดที่บันไดแห่ง
หนึ่งซึ่งก็แล้วแต่โรงเรียนนั้นว่าจะเป็นบันไดตรงไหน เมื่อนับแล้วจะพบว่านับตอน
เดินขึ้นกับนับตอนเดินลงจะไม่เท่ากัน เช่น นับตอนเดินขึ้นได้ 12 ชั้น แต่ตอนนับ

ตอนเดินลงกลับได้ 13 ชั้น เป็นต้น

มิทซึรุหนึ่งคิดไปครุ่นหนึ่งเจ็ดเรื่องพิสดารเรื่องแรกที่พวกเขาพบออกจะดูธรรมดาไปหน่อย... ตอนแรกเขาคิดว่าเจ็ดเรื่องพิสดารของคุโรสึกิน่าจะแปลกประหลาดกว่านี้แท้ๆ

“อืม... ที่จริงฉันก็เจอสมุดแปลกๆ เหมือนกัน” มิทซึรุเดินไปหยิบสมุดเก่าๆ ที่เก่าจนหน้ากระดาษเหลืองกรอบ และมีราขึ้นเป็นจุดดำๆ มาจากกหนังสือที่เขาแยกออกมาจากชั้นวาง แล้วยื่นมันให้คุโร คุโรจึงรีบเปิดดูข้างในทันที จนหน้ากระดาษเกือบฉีกขาดเพราะแรงเปิด เขามวดคิ้วด้วยความสงสัยแล้วเงยหน้าขึ้นเพ่งมองหน้ามิทซึรุ ในสมุดเล่มบางๆ นั้นเขียนคำสั้นๆ ไว้เพียงคำเดียวด้วยเลือดที่แห้งกรัง จนกลายเป็นสีน้ำตาลออกแดงจนเกือบดำ

คุโรจ้องหน้ามิทซึรุ ก่อนจะอ่านคำที่เขียนไว้ในสมุดนั้น...

“บอกรด?”

โซไต้ยังคงตามหาคุณพ่อชากากิต่อไป เขาย้ำเท้าเข้าไปในป่าทลางมองหา โดยแยกกันหากับคามิมูระและโจตะ เมื่อว่าจะเจอได้เร็วขึ้น ฟ้าเริ่มอ่อนแสงลงทุกทีแล้ว ในป่านี้พวกเขาไม่เคยได้เข้ามาสำรวจเลยไม่ว่าจะมีอะไรบ้าง หากฟ้ามืดแล้ว... ที่นี้อาจจะมีอะไรที่คาดไม่ถึงก็ได้

“คุณพ่ออาจิระอยู่แถวนี้หรือเปล่าครับ!” โซไต้ที่เดินวนไปมาใช้มือป้องปากแล้วตะโกนเรียกเสียงดังลั่น

“อยู่ครับ!!” เสียงตะโกนตอบกลับมาจากทางด้านหลังของโซไต้ ทำเอาเขาสะดุ้งเล็กน้อยด้วยความตกใจ

พอหันกลับไปดูก็เจอคนที่เขากำลังหาอยู่ คุณพ่อชากากิที่นั่งหุตุอยู่บนพื้นหญ้าแบบหมดเรี่ยวหมดแรง เนื้อตัวมอมแมมไปหมด โซไต้รีบุดเข้าไปดูทันที คุณพ่อหนึ่งกุมขม่อตัวเองอยู่ ดูเหมือนจะหกล้มแล้วขาไปโดนกิ่งไม้ใหญ่ที่หนักมากองอยู่บนพื้นพอดี เนื้อตรงข้อเท้าเลยถูกส่วนแหลมของไม้แทงจนฉีกเป็นแผลใหญ่ เลือดไหลออกมามากพอควร แต่คุณพ่อก็ยังยิ้มได้อยู่

“ให้ตายเถอะ คลาสสายคาแค่ครึ่งวันก็กลายเป็นแบบนี้แล้ว ทำไมเข้ามาในที่แบบนี้คนเดียวล่ะครับ?” ไซโต้บ่นอุบอิบ

“จะ...ขอโทษนะ พอดีพอดีจะสร้างโรงยิม เลยว่าจะเข้ามาดูที่สักหน่อย” คุณพ่ออธิบาย แล้วมองไซโต้ด้วยความแปลกใจ ไซโต้ย่อดำคูกเข่าลง แล้วเอามือสองข้างโกลบไปข้างหลัง

“ขึ้นมาสิครับ ผมจะแบกไป...” ไซโต้หลุดแล้วเหลือบตาไปมองคู่สนทนา

“ฮะ! ไหมไหวหรอก เขาเธอไม่ค่อยดีนี่นาฮัสซี่?” คุณพ่อรีบปฏิเสธ เมื่อช่วงเปิดเทอมปีที่แล้วเกิดเรื่องที่ซัคจังเข้ามาก่อความวุ่นวายในโรงเรียนนี้ จนไซโต้ถูกกระสุนปืนฝังเข้าที่หัวเข้าพอดี เป็นเหตุให้เขาของเขามีชีวิตจำกัดในการใช้งานพอสมควร

“ไม่เป็นไรครับ รีบขึ้นมาเถอะ ถ้าผมไม่ไหวเดี๋ยวค่อยนั่งพักก็ได้” ไซโต้รับเข้า ในที่สุดคุณพ่อจึงยอมทำตามแคโดยดี... ไซโต้แบกคุณพ่อเดินกลับออกมาตามทางเดิมที่เขาทำเครื่องหมายไว้ด้วยปากกาเมจิก ที่กลับออกไปเขามาหลังจากเข้ามาหาคุณพ่อได้แป๊บหนึ่ง เพื่อกันไม่ให้ตัวเองหลงไปด้วย

เขาเหลือบมองดูข้อเท้าของคุณพ่อซากากิ เลือดของคุณพ่อไหลออกมาและมือเขาที่ใช้แบกคุณพ่ออยู่ พอดูใกล้ๆ แล้วแผลนั้นก็เหวอะหะไม่ใช่เล่นเหมือนกัน เขาเองก็รู้ว่าคุณพ่อกำลังฝืนยืมอยู่ เพื่อที่เขาจะได้ไม่เป็นห่วงมาก...

“โอ๊ะ!” ไซโต้ฮูดานดังลั่น เขาเริ่มเข่าอ่อนแล้วทรุดลงไปเล็กน้อย “ขอโทษที่ครับ ผมขอพักหน่อย”

คุณพ่อรีบหันซ้ายหันขวามองหาที่พักทันที และชี้มือไปทางขวาผ่านต้นไม้ใหญ่ไป 4-5 ต้น ซึ่งมีบ่อน้ำขนาดใหญ่อยู่ แม้ไซโต้จะนึกสงสัยที่มีบ่อน้ำอยู่ในที่แบบนี้ แต่เพราะเดินตามหาคุณพ่อมาเป็นชั่วโมงประกอบกับต้องมาแบกน้ำหนักของคุณพ่อเอาไว้อีก ทำให้เขาเริ่มปวดเข่าจนขาเส้นระริก ไซโต้จึงรีบตรงดิ่งไปที่บ่อน้ำนั้นโดยไม่คิดอะไร เขาวางร่างของคุณพ่อลงที่ข้างบ่อ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ กัน

“เฮ้อ...แยะ แะจะแก่งเรื่องๆ แล้วละมังเรา?” ไซโต้บ่นอุบเป็นเชิงล้อเล่น เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าที่เขาเดินนานๆ ไม่ได้นี่ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับอายุสักหน่อย

“พูดแบบนี้ได้ไง กระทบทพ่อด้วยนะเนี่ย” คุณพ่อรีบพูดขัดขึ้นมาทันที ใจได้หัวเราะขำ ลืมไปว่าคุณพ่อเองก็อายุมากกว่าอีกฝ่ายเกือบสิบปี เขาหัวเราะ แล้วถอนหายใจบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยอยู่ครู่หนึ่ง

คุณพ่อชากากิเลยหน้ามองแมกไม้ ห้องฟ้าเริ่มสลับๆ แล้ว พระจันทร์เองก็เริ่มโผล่หน้าออกมาให้เห็นเป็นเงาสีขาวจางๆ เช่นกัน เขายังคิดถึงเรื่องที่จะสร้างโรงยิมอยู่ ปีที่แล้วมีค่าใช้จ่ายที่ใช้ไปในการซ่อมโรงเรียนมากพอๆ เพราะเรื่องของชุดแข่งที่ทำให้โรงเรียนเสียหายหลายจุด แล้วยังต้องไปเป็นจำนวนมากในการปิดข่าวอีกด้วย ทำให้คุณพ่อเป็นหนี้เยอะทีเดียว คงจะต้องรออีกหน่อยสำหรับเรื่องเงินที่จะนำมาสร้างโรงยิมนี้

“เข้า! ไปกันเถอะ” คุณพ่อพูดแล้วเอามือยันขอบบ่อน้ำเพื่อจะลุกขึ้น ใจได้จึงรีบเข้ามาหวังจะแบกคุณพ่อขึ้นหลังเหมือนเดิมอีกครั้ง แต่คุณพ่อกลับปฏิเสธ

“ไม่เป็นไรๆ เธอแบกพ่อไม่ไหวหรอก เขาเป็นว่าช่วยพุงพ่อน้อยก็แล้วกัน”

คุณพ่อพูดอ้อมๆ แล้วนั่งลงที่ขอบบ่อน้ำเพื่อพักเที่ยงครู่หนึ่ง

“ก็ได้ครับ” ใจได้ตอบรับสั้นๆ แล้วหันไปมองด้านที่เป็นทางออก ช่วง 6 โมงครึ่ง ฟ้าเริ่มมืดครึ้มลงอีกแล้ว แต่ยังมองเห็นสภาพรอบข้างอยู่ เขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจอย่างไรชอบกล และคิดว่าน่าจะเร่งมือให้ทำงานที่นี้ได้แล้ว แต่ในจังหวะที่เขากลับมาเพื่อจะคุยกับคุณพ่อนั่นเอง เขาก็ต้องเบิกตาโพลงผ่านกรอบแว่นด้วยความตกใจ

“อือ...อือ!!!” คุณพ่อร้องในลำคออย่างร้อนรน เพราะอยู่ดีๆ ก็มีมือผมแห้งสีน้ำตาลโหน้มหลายสิบมือยึดยาวขึ้นมาจากบ่อน้ำ แล้วคว้าตัวเขาไว้แน่น มีมือข้างหนึ่งจากบ่อน้ำที่ยื่นมาปิดปากของคุณพ่อเอาไว้

“คุณพ่อออกริระ!!!” ใจได้สร้างคาบน้ำขึ้นมาอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่ทัน...คุณพ่อชากากิถูกดึงลงอย่างรวดเร็วในบ่อที่มีตมิดนั้นเสียแล้ว ใจได้รีบมองลงไปใบบ่อน้ำนั้นแต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย ภายในนั้นมีตมิดสนิทและยังไม่ได้ยินเสียงอะไรตกลงไปในน้ำอีกด้วย เขายืนเกาะขอบบ่อด้วยความตกตะลึง อะไรมองอย่างดึงคุณพ่อชากากิลงไปในบ่อซะแล้ว

Darkmoon Stamina

"คุณพ่ออาทิตร์! คุณพ่อ!"

ไซโต้ตะโกนลงไปใบบ่อน้ำด้วยความร้อนรน แต่มีเพียงเสียงของตัวเอง
เขาเองเท่านั้นที่สะท้อนกลับมา...

ตัวอย่าง

ตอนที่ 4

สูญเสียบ

“อึ๊ย!” คุณพ่อซrakากิใช้มือแตะแผลบริเวณศีรษะของตัวเอง เลือดซึมไหลออกมาเพียงเล็กน้อยพอแสบๆ เขาค่อยๆ ยันตัวเองขึ้นมาท่ามกลางความมืดสลัว โดยที่มองแทบไม่เห็นสภาพรอบๆ ตัวเลย

คุณพ่อเริ่มสงสัยเมื่อเท้าและมือสัมผัสได้แต่พื้นผิวที่แห้งสนิท ทั้งๆ ที่มันควรจะมีน้ำรั้งอยู่ให้สมกับที่เป็นบ่อน้ำ แต่ก็ไม่มี...นี่เขาอยู่ในบ่อน้ำจริงๆ รึเปล่านะ คุณพ่อคิดอย่างเป็นกังวล รากก็เจ็บ หัวก็เจ็บจนมันไปหมด แสงจากด้านบนอ่อนกำลังลงพอควร หากเวลาส่งไปอีกหน่อยในนี้คงมืดสนิทแน่ พอนึกแบบนั้นแล้วก็กลับรู้สึกกลัวจนขนลุก

ฉับพลัน ท่ามกลางความมืดมิดนั้นก็มีความเคลื่อนไหวของใครบางคนที่กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้คุณพ่อมากขึ้นเรื่อยๆ คุณพ่อตกใจจนสะดุ้งแล้วถอยไปจนชิดกับผนังบ่อ...

“คะ...ใครนะ?” คุณพ่อตะโกนถามออกไป แต่บุคคลในความมืดนั้นไม่ตอบ เมื่อสายตาเริ่มชินกับความมืดจึงเห็นว่าเป็นเงาคนประมาณห้าคน แต่ไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง คุณพ่อเองก็มองเห็นไม่ชัดแต่เห็นได้ว่าเงาร่างๆ เหล่านั้นเคลื่อนไหวโฉบไปมา แล้วค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้เขาขึ้นเรื่อยๆ

หนึ่งในนั้นอยู่ๆ ก็ก้าวเท้าเร็วขึ้นมาทันควัน แล้วเข้าจับตัวคุณพ่อไว้ก่อนจะ

เริ่มกัดเนื้อบริเวณลำคอของคุณพ่อจนเขาร้องลั่น เลือดเริ่มไหลรินออกมาจากแผลนั้น คุณพ่อตื่นพราดด้วยความตกใจ ว่าคุณคลลึกลับที่เหลือกลับเข้ามาช่วยกันจับตัวเขาเอาไว้จนหนีไปไหนไม่ได้

“ปล่อนนะ! พวกคุณเป็นใครนะ?” คุณพ่อตะโกนลั่นแล้วผลักคนคนนั้นออกเต็มแรง กลิ่นเหม็นเหมือนเนื้อไหม้ลอยเข้าจมูกจนแทบสำลัก เขากุมคอตัวเองไว้แน่นทลางโอบโลก ในขณะที่เลือดยังไหลออกมาไม่หยุด นำแปลก...ทั้งๆ ที่มองเห็นเป็นรูปร่างของคน แต่พอเข้ามาใกล้ขนาดนี้อย่างน้อยก็น่าจะมองเห็นรายละเอียดชัดขึ้น อย่างเช่นสีผิวหรือโครงหน้าตา แต่ที่คุณพ่อเห็นในระยะประชิดนี้ก็ยังคงเป็นเงาดำๆ เหมือนเดิม คุณพ่อเองเริ่มคิดด้วยความตระหนก เมื่อนึกถึงเรื่องของตัวเองเป็นคนเดียวที่ปกติจะมองไม่เห็นวิญญาณ

หรือว่า...เงาดำพวกนี้คือ...

จากนั้นเงาดำทั้งห้าก็เข้ามารุมจนคุณพ่อล้มลงไปเพราะขาที่ยังเจ็บอยู่ แล้วเริ่มกัดกินเนื้อจากแขนขาของเขาทันที คุณพ่อร้องลั่นมองอะไรก็ไม่ค่อยเห็น รู้แต่ว่าตัวเองกำลังจะถูกกัดกิน เขาดิ้นรนเพื่อสลิกหนีด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่ ทั้งมือทั้งเท้าก็พยายามบิดป่ายออกไป แต่กลับไม่มีผลอะไรต่อบุคคลลึกลับเหล่านั้นเลย

“ไม่! ช่วยด้วย! อัทสิจี้! อัทสิจี้!” คุณพ่อตะโกนโวยวายเพราะความกลัว ในขณะที่เนื้อที่ขาดอกก็ออกอีกครั้งหนึ่ง...

“คุณพ่ออาภิระ!!!” เสียงของโธได้ดังมาจากด้านบน คุณพ่อและพวกที่อยู่โนบ่อรีบเงยหน้าขึ้นไปดู จึงได้เห็นโธได้ที่โผล่ลงมาโดยที่มิดสันที่สร้างจากน้ำเข้ากับผนังบ่อที่รุกระเพื่อลดแรงกระแทก แล้วตกลงมาที่พื้นอีกด้านหนึ่งของบ่อน้ำ แม้จะพยายามลดแรงกระแทกแล้ว แต่ก็ตกลงมาแรงพอสมควร

เขารีบลุกขึ้นแล้วสร้างน้ำขึ้นมาเป็นลูกกลมๆ ที่ส่องสว่าง 3-4 ลูก กระจายไว้รอบๆ รวากับโคมไฟ ก่อนจะเปลี่ยนมิดให้กลายเป็นตาบใส่เล่มยาว...

พอแสงสว่างกระจ่างขึ้นจึงได้เห็นพวกคนที่ล้อมรอบตัวคุณพ่อชากากที่อยู่มีทั้ง 5 คนที่ล้อมรอบตัวคุณพ่ออยู่มีรูปร่างที่ผอมแห้งและมืดเพี้ยนไป แขนขาดู

ยาวกว่าคนปกติเล็กน้อย ผิวหนังไหม้เกรียมเป็นสีออกน้ำตาลและขยับเป็นพังผืด ลูด้ายถูกน้ำกรดกัดเขา พวกมันกำลังกัดกินร่างคุณพ่อซากากิอยู่ ไรโต้เห็นเข้า ก็โกรธจนเลือดขึ้นหน้าทันที เขาวิ่งเข้าไปเหยียดเท้าตะพังกนั้นจนกระเด็นไปคนละทิศคนละทาง

“พวกแก!!!” ไรโต้ตะคอกดั่งลั่นด้วยความโมโห ส่วนคุณพ่อซากากิมองไปรอบตัวอย่างงงๆ เพราะพอเกิดแสงสว่างจ้าขึ้นมาเขาก็มองไม่เห็นใครเลยนอกจากไรโต้...เงาตัวๆ 4 - 5 เงาเมื่อครู่ก็หายไปหมด

“เอ่อ...อะ...ฮัลลือ...” คุณพ่อสองส่งเสียงเรียกเบาๆ ไรโต้ไม่ได้หันกลับมา แต่เขยิบเอาตัวบังคุณพ่อไว้ แล้วประจันหน้ากับพวกผีเหล่านั้นแทน

“อยู่ตรงนั้นะครับคุณพ่อ” ไรโต้หุดระหว่างที่มองดูพวกผีร้ายทั้ง 5 คนที่ค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วเดินโฉบเข้าหาเขา ดูราวกับขอมบี้...ขอมบี้ที่ตัวลู่เฉๆ เนื้อเป็นพังผืด ริมฝีปากที่ลูดลอนออกมา เผยให้เห็นซี่ฟันที่เรียงอยู่ในปาก ฟันสีจุ่นเหล่านั้นยังคงแวววาวเมื่อรองคุณพ่อซากากิอยู่อีกด้วย

สายตาที่มองผ่านเลนส์แว่นของไรโต้เปลี่ยนไปที่ เขามองพวกวิญญาณเบื้องหน้าด้วยสายตาที่ดูสงบนิ่ง แต่กลับมีไฟของความโกรธแค้นอยู่ในแววตา ไรโต้ถือดาบในมืออย่างมั่นคงก่อนจะถีบตัวพุ่งเข้าใส่ผีร้ายคนหนึ่ง

ตาบใส่ๆ ฟันร่างของผีตนหนึ่งขาดไปครึ่งตัว ไรโต้เงื้อดาบขึ้นสูงทันที ก่อนจะวาดดาบลงมาผ่ากลางกระหม่อมของผีอีกคนหนึ่ง ร่างของพวกมันมีน้ำสีขาวไหลทะลักออกมาแทนเลือด ดูราวกับเป็นร่างที่บรรจุน้ำเหล่านั้นไว้มากกว่าที่จะเป็นร่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นสิ่งมีชีวิต...น้ำสีขาวไหลออกมารวดจากกางเกงของไรโต้ที่ไม่นึกจะสนใจ ในขณะที่เขานำไปฟันผีอีกสองคน แล้วเหยียดดาบตัดคอผีตนสุดท้าย ทั้งหมดถูกจัดการด้วยความรวดเร็ว

เพียงครู่เดียวเขาก็รู้สึกแสบร้อนที่ราชนแทบทนไม่ได้เลยก็มลงไปที่ขาของตัวเอง...แล้วพบว่าน้ำสีขาวที่หลังไหลออกมาจากร่างของผีพวกนั้นกำลังกัดกราดจากกางเกงจนเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ และมันกำลังกัดราของเขาคจนเนื้อแดงไหลออกมาจากผิวหนังชั้นนอกด้วยเช่นกัน

น้ํากรด!!

ในตอนนั้นเอง มีอีกห้าคนที่ยื่นมือตะเกียกตะกายขึ้นมาจากพื้นบ่อ ขึ้นมา
ยืนจังก้ามองอะไรได้อย่างโกรธแค้น ไรได้ก่ดพันกรอดแล้วจึงหันมีเหล่านั้ชชาติเป็น
ท่อนๆ กรดที่อยู่ในตัวของมันไหลทะลักออกมาองพื้นบ่อเต็มไปหมด พอมีทั้งห้า
คนนั้นหายไป ก็มีอีกห้าคนไ้ด้ขึ้นมาจากพื้นอีกเรื่อยๆ เป็นเช่นนี้หลายครั้ง

แ่แล้ว...แบบนี้ก็เ้จบไม่สิ้นนะสิ ถ้าไม่ร่วมันก็โดนกิน...แต่ถ้าทำลายน
มัน น้ํากรดก็จะไหลมาเรื่อยๆ ันรี?

ไรได้เริ่มไม่ม่้ใจในการกระทำของตัวเองระแล้ว แต่พวกมีก็ยังมีเข้ามาหา
เขาอยู่เรื่อยๆ เขาจึงต้องพันพวกมันเป็นการป้องกันตัว

ส่วนคุณพ่อชากากินั้น พอแสงสว่างเกิดขึ้นก็มองไม่เห็นพวกมีเหล่านั้นแม้
แต่่น้อย แต่กลับเห็นน้ํากรดที่ไหลออกมาจากอะไรวางอย่างองเต็มพื้นแทน และ
ยังเห็นอีกด้วยว่ามันกำลังกัดสันรของเท้าของไรได้ไปเรื่อยๆ

“ไรได้!!! ซา...ซาของเออ” คุณพ่อร้องล่น เมื่อเห็นมีวหนึ่งที่ซาของไรได้
ถูกน้ํากรดกัดจนมากลัว

สิ้นเสียงของคุณพ่อชากากินี้ ผ่นังบ่อก็เกิดรูขนาดเท่ากำปั้น และน้ํากรด
จำนวนมากก็ไหลทะลักออกมาจากรูนั้นราวกับท่อประปาแตก พวกเราสะดุ้งด้วย
ความตกใจ แม้แต่พวกมีเหล่านั้นก็ยังค่อยๆ สลายหายไปใมน้ํากรดพวกนั้น

ไรได้รีบตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เขาสลายดาบใมือแล้วกางมือทั้งสองขึ้น
ไปใอากาศ ไม่นานน้ำใอากาศก็ค่อยๆ มารวมตัวกันอย่างช้าๆ จนกลายเป็น
ลูกบอลกลมๆ ขนาดใหญ่ มีน้ำอยู่ภายในเต็มทั้งลูก ลูกบอลนั้นลลยนิ่งอยู่เหนือ
พื้นประมาณ 3 ฟุต ไรได้รีบวิ่งไปหุ้มคุณพ่อชากากินี้ขึ้นมา ในขณะที่น้ํากรดเข้ล่น
ขึ้นมากัดซาของเราจนถึงข้อเท้าแล้ว

“ย้หสิซิ!! จะทำอะไรนะ?” คุณพ่อตกใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วดั้น
ไปมา น้ํากรดบางส่วนกำลังกัดเท้าของคุณพ่อเช่นกันเพราะอย่างนั้นไรได้ถึงได้รีบ
หุ้มคุณพ่อขึ้นมาก่อน เขายังไม่ตอบอะไรแต่กลับแสดงสีหน้าเจ็บปวดอย่างมาก
เพราะน้ํากรดเริ่มกัดขึ้นมาถึงหัวเข่าจนแทบจะยืนไม่อยู่...

“นี่...นี่เป็นลูกบอลน้ำ ปกติผมจะใช้ให้พวกพิศาจ” เขาหยุดกัศพันครู่หนึ่ง เหมือนกับเจ็บมาก แล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองคุณพ่อ ซากากก็ด้วยท่าทางจริงจัง

“คุณพ่อต้องเข้าไปอยู่ในนี้แล้วผมจะส่งคุณพ่อขึ้นไป แต่ต้องกลั้นหายใจไว้ นะครับ...”

คุณพ่อซากากิจึงหน้าใจได้อย่างไม่พอใจ น้ำตาลลอบแว้าราวกับจะร่วงหล่น เขากำเสื่อไร้ได้เอาไว้แน่น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้กัน

“เธอก็จะขึ้นไปด้วยใช่ไหม?” คุณพ่อถามน้ำเสียงสั้นเครือ แต่ไร้ได้กลับ สายหน้าไปมา

“ลูกบอลน้ำนี้ใช้ได้ทีละคนครับ ถ้าคนหนึ่งขึ้นไปถึงแล้วอีกคนคงจะจมอยู่ ที่นี้พอดี”

คุณพ่ออึ้งไปเล็กน้อย ไร้ได้จะให้เขาขึ้นไปแล้วตัวเองจะยอมตายอยู่ที่นี้ อย่างนั้นหรือ? คุณพ่อกำมือแน่น ปกติไร้ได้ไม่ใช่คนแบบนี้แน่ๆ ต้องเป็นคนเห็นแก่ตัวหน่อยๆ แล้วก็เอาตัวเองให้รอดไว้ก่อน ต้องร้ายกว่านี้สิ...แล้วก็...แล้วก็...

“อหัสซิ” คุณพ่อพูดเสียงแข็งแล้วมองไร้ได้ด้วยน้ำตาลลอบแว้า **“พ่อ...จะไม่ขึ้น ไปคนเดียวเด็ดขาด”**

ไร้ได้ยิ้มเล็กน้อยอย่างเศร้าสร้อย เขารู้ดีว่าเขาตายไปก็มีแต่พวกเพื่อน อาจารย์ด้วยกันเท่านั้นที่จะเสียใจ แต่ถ้าคนที่ตายเป็นคนพ่อซากากิละก็...คนทั้งโรงเรียนจะต้องเสียใจแน่นอน เขาแค่อยากจะทำเลือกทางที่ดีที่สุดสำหรับทุกคนเท่านั้น ไร้ได้มองคุณพ่อผ่านแว่นตาทรงเหลี่ยม เขาเห็นความเด็ดเดี่ยวที่จ้องมองมา ยังเขา ราวกับจะบอกว่า ตัวคุณพ่อเองนั้นก็ไม่ต้องการจะเอาตัวรอดไปคนเดียวเช่นกัน...

...ถ้าจะตายก็ตายด้วยกัน...แต่ถ้าจะรอด ก็ต้องรอดทั้งคู่

ไร้ได้กัศพันแน่น ด้วยต้องการสะกดความเจ็บปวดจากฤทธิ์กัศพันร่อนของ น้ำกรดที่เอ้อลันมาถึงดินซา เขาหัวเราะร่วน แล้วก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อหลบซ่อน น้ำตาที่ไหลซึมออกมาบ้าง

“ฮ่าๆ ถ้าตายด้วยกันแบบนี้มันก็มีแต่เสียนะสิครับ? ถ้าคุณพ่อตาย โรงเรียนเราคงล่มวายกันน่าดู แต่ถ้าคนที่ตายเป็นผม...อย่างมาก็มีแค่เพื่อนของผมเท่านั้นที่จะเสียใจ...” ใจได้พูดแบบไม่มีหวั่น ทั้งๆ ที่เขาเองก็อยากจะทำอะไรไปเหมือนกัน แต่ในเมื่อเหตุการณ์เป็นแบบนี้เขาจะทำยังไงได้

“แต่ถ้าเธอตาย...คนที่เสียใจที่สุดก็คือพ่อนะ...” คุณพ่อพูดสวนขึ้นมา แล้วร้องไห้เสียงสั่นเครือ มือกอดคอใจได้ไว้แน่น ตัวใจได้เองนั้นก็ทำได้เพียงยิ้มอย่างอ่อนโยนเท่านั้น เขานึกถึงทุกคนในโรงเรียน ช่วงน่าเสียดายเหลือเกินที่ไม่ได้พูดคุยกับพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งคามิมีระที่สนิทกันมากที่สุด...หมอนั้นจะเสียใจแค่ไหนนะกับการตายของเขา...แต่ถ้ามีซาจึกับโมโนโกะอยู่ข้างๆ บางทีอาจจะทำให้ใจได้ง่ายขึ้นก็ได้

“ช่วยฟัง...คำสั่งเสียของผมหน่อยได้มั๊ยครับ?” เขาพูดแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อรับความเจ็บปวดที่แทรกซึมเข้าไปในซา

“บอกซาจึให้มันกินข้าวเยอะๆ ด้วย ผมจะแถมอยู่แล้ว แล้วก็อย่าเหนื่อยมากนัก หัดดูแลตัวเองซะมั้ง แล้วบอกโมโนโกะด้วยนะครับว่าอย่ากินขนมเยอะเกินไป...เดี๋ยวอ้วน...ขายนี้ออน้ำหนักขึ้นแล้วก็จะหงุดหงิดง่ายทุกที ฮ่าๆ” ใจได้พูดแล้วก็หัวเราะร่วน น้ำกรรณเริ่มท่วมขึ้นมาถึงสะโพกของเขาแล้ว

“...อย่าลืมบอกเธด้วย...ว่าเขาคือเพื่อนรักของผม...” เขาพูดประโยคนี้ด้วยรอยยิ้ม คุณพ่อเน้นปากแน่น ท่าทางของใจได้ดูเศร้าอยู่ลึกๆ จนคุณพ่อเองก็ไม้อาจจะพูดปลอบอะไรได้

น้ำตาไหลรินผ่านแว่นตาทางสี่เหลี่ยมออกมาอย่างเศร้าสร้อย หัวใจของเขาสั่นไหวด้วยความเจ็บปวด ใจได้ไม่สามารถถกสน้ำตาของตัวเองได้อีกต่อไป เมื่อคิดถึงถึงพวกนักเรียน

แรกเริ่มนั้นเขาคิดว่าอยากจะเป็นครูที่นั่นแคบีสองปีเพื่อหาประสบการณ์ แล้วอยากจะทำธุรกิจส่วนตัว แต่เพราะคำสาปจากหนังสือมัน ทำให้เขาต้องติดอยู่ที่นี้

ทว่าเด็ก ๆ ที่ผ่านเข้ามาแต่ละรุ่น บางคนก็น่ารักมาก บางคนก็มีนิสัยแปลก

อย่างเจ้าคุณโรนั่ม หรือว่าใจตะเองก็ตาม...แต่ไม่ว่าจะเป็นเด็กแบบไหน การได้เห็นพวกเขาค่อยๆ เติบโตในแต่ละวันภายในโรงเรียนแห่งนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับการเห็นลูกๆ ที่ค่อยๆ เติบโตใหญ่นั้นเอง

นักเรียนทุกคนเป็นลูกของเขา...จนกระทั่งตัวเขาเองยังคงเคยคิดว่า บางทีเขาอาจจะเป็นครูไปตลอดชีวิต...เพราะอยากเห็นต้นไม้เล็กๆ เหล่านั้นเติบโตใหญ่ภายใต้แสงแดดที่อบอุ่น พวกเขาจะไปใต้ไกลแค่ไหน จะเติบโตขึ้นมาเป็นอย่างไรได้คาดหวังมาตลอดว่าจะได้คอยดูจนวินาทีสุดท้ายของชีวิตตัวเอง ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ พุดกับคุณพ่อด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ก่อนจะร้องไห้โฮออกมา

“ช่วย...ช่วยบอก...พวกนักเรียนที่...ว่าผมภูมิใจมาก...ที่ได้เป็นครูของพวกเขา...”

ทั้งคู่อดกันแน่นแล้วร้องไห้โฮ...คุณพ่อเข้าใจดี พวกเขา น่ารักมาก...พวกเขากำลังจะเติบโต อาจารย์อย่างพวกเขาก็แค่อยากจะทำคุณดูแลไม่ให้ลำต้นมันคุดไปเท่านั้นเอง

“คุณพ่ออภิระ...ช่วยถอดแว่นให้ผมหน่อยครับ” ไซได้พูดพลางยิ้มอย่างอ่อนโยน คุณพ่อจึงเอื้อมมือขึ้นมาถอดแว่นของไซได้ออก ไซได้ฉวยจังหวะนี้ส่งตัวคุณพ่อเข้าไปในลูกบอลน้ำทันที เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองไม่ไหวแล้ว ตอนที่ตัวผ่านเข้าไปในลูกบอลน้ำนั้นทำให้คุณพ่อสับสนเล็กน้อยเพราะไม่ทันตั้งตัว แต่ก็กลับหายใจได้ทัน มือยังกำแว่นตายนั้นไว้แน่น

“เก็บมันไว้นะครับ จะได้ไม่ลืมผม” ไซได้พูดเช่นนั้น แล้วใช้แรงเอือกสุดท้ายส่งลูกบอลน้ำลอยขึ้นไปเรื่อยๆ มันลอยขึ้นไปจากบ่อน้ำอย่างเร็วขำมากเหลือเกิน จนน่าเป็นห่วงว่าคุณพ่อจะกลืนหายใจไหวหรือเปล่า

คุณพ่อซาก็ในลูกบอลน้ำกำแว่นในมือแน่น แล้วพยายามดิ้นรนเพื่อจะหลุดอะไรบางอย่าง เขาพยายามยื่นมือออกมาจากลูกบอลน้ำที่ห่อหุ้มร่างกายอยู่แต่ไม่เป็นผล คุณพ่ออยากร้องตะโกนทว่าไม่สามารถทำได้ ลมหายใจที่สะกดกลับไว้ ทำให้รู้สึกอึดอัดและทรมาน ในขณะที่เดียวกันน้ำกรดก็ท่วมสูงขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงเอวของไซได้...

ฮัทสี่จี! ฮัทสี่จี!! ไม่มีต้นอะ จะให้มันกลายเป็นแบบนี้ได้ยังไง
จะให้พ่อมีชีวิตอยู่บนความตายของเธอได้ยังไง?

ลูกบอลน้ำลอยห่างขึ้นไปอย่างเร็วเช้า คุณพ่อทุบผนังลูกบอลน้ำนั้นซ้ำๆ
แต่มันยิ่งทำให้เรากลั่นหายใจได้ลำบากขึ้น คุณพ่อเอามือบิดปากแล้วหลับตาแน่น
ก่อนจะล้มตาก็มีไปมองไรต์อีกครั้ง

ใบหน้าสุดท้ายของไรต์ที่คุณพ่อได้เห็น...เป็นใบหน้าที่เจ็บป่วนไปด้วยรอย
ยิ้ม รอยยิ้มที่อ่อนโยน ทว่าเศร้าสร้อยจนตัวคุณพ่อเองไม่อาจจะบรรยายออกมา
เป็นคำพูดได้ คุณพ่อกำแวนในมือแน่น มองดูร่างของไรต์ค่อยๆ หยุตไปในน้ำกรด
สีขาว ภาพทุกอย่างดูเร็วเช้าราวกับกาลเวลาจะหยุดหมุน สายตาสุดท้ายของ
ไรต์ได้ บอกว่าคุณพ่อชากากิอย่างอาลัยอาวรณ์...

ก่อนที่สติของคุณพ่อจะดับวูบไปในลูกบอลน้ำ...

ตัวอย่าง

“เปิดแล้วต้องปิกสิ...ถ้าไม่ปิกละก็...”

ผู้หญิงคนนั้นพิมพ์คำเสียงเย็นยะเยือก ก่อนจะค่อยๆ หันหน้ากลับมา
เผยให้เห็นลิ้มเลือดที่ไหลซึมออกจากศีรษะ พร้อมกับเนื้อสมองที่ไหล
ทะลัก รวากับขนมหี่ถูกบีบจนใส่ในปริแตกออกมา

“ถ้าไม่ปิกประตูละก็...”

ในวันที่เรียนจบ ประธานนักเรียนชายชื่อะ ชิชิโอะ ก้าวเดินออกไป
จากโรงเรียนได้เพียงแปดก้าว ก่อนจะหันกลับไปทางโรงเรียน และ
หลังจากนั้น ก็ไม่มีใครได้พบเขาอีกเลย...

นี่คือจุดเริ่มต้นของการค้นหาปริศนาเจ็ทเรื่องพิศकारในโรงเรียน
โศกนาฏกรรมครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นในโรงเรียนแห่งนี้อีกครั้ง
นักเรียนไร้แขน ผู้คุมมือขวาน เด็กชายสี่แขนในห้องอาบนํ้า
อาจารย์สาวที่ตัวและคิกับประตูเหล็ก และอาจารย์มีปีก!!

คุโรสึกิเปิดประตูต้อนรับคุณแล้ว...

แล้วคุณล่ะ...พร้อมจะเข้ามาสัมผัสกับโรงเรียนระทึกขวัญแห่งนี้แล้วหรือยัง?

www.happybanana-online.com

ฮันนี่เบแนน่าออนไลน์ เบนกน